de la cercetarea acestor tipare faptul că obiectul culturii este ermeneutic. Scopul ei este să ne facă să înţelegem, adică să comunicăm în spirit cu cei de care suntem legaţi prin legături de sânge, de ţară, de limbă, de îndeletniciri, de lege ori de soartă, alături de care trăim sau care ne-au stat înainte.

Şi dacă, în calea acestei înţelegeri, stă tragica fatalitate a prefacerilor gândului sub înrâurirea împrejurărilor care prefac toate, nu e mai puţin adevărat că, numai în măsura în care ne regăsim în comunitatea lor, suntem ce suntem.

Fiecare din noi îşi poate trăi, desigur, aventura proprie, pe căi neumblate, care pot îmbogăţi pe ceilalţi, cu iscodiri de rosturi şi de perspective noi; dar, pentru ca ea să ne intereseze ca români, trebuie să se refere neapărat în vreun fel la această comunitate cu semenii şi cu strămoşii, de n-ar fi decât prin punerea în lucrare a aceleiaşi structuri de funcţiuni şi de simboluri pe care o implică folosirea aceleiaşi limbi. De aceea, oricare ar fi perspectivele mutaţiilor spirituale, şi poate tocmai din cauza lor, cercetarea se cere întreprinsă.